

Růže A Meč

Metanoon

Když stíny se položí krajem
a den končí,
Oblohou zaplane záře tisíců hvězd
A smutná píseň bardů
večerem zazní,
Obrazy dávných vzpomínek vyvolá
Na růži a meč.

Náhle se temnotou zjevují stíny tváří
bratrů a přátel,
co věčností osud je svál.
Tíží samotou a duší mrazí,
ten příběh starý,
co prožils a znáš.
A krví jsi psal.

Vítr se zdvihá a obzorem bouře planou.
Ozvěny dávných bojů krajinou zní.
V dáli ztracená koruna králů,
pod keřem růží pohřbená.
Kde meč ji stál.

Popel a dým bitevních plání.
Hořící nebe a pod horou stín.
Kde tančící Smrtihlav s ledovou tváří
víru i šance ti vzal.

Jen bláto a krev
a studená hlína.
Zlomená čepel a kamení val
Vyhaslá síla,
jak hvězdy, co padnou
a vítr je oblohou svál.

Do nových válek
armády v zástupech táhnou.
Jak den s nocí míjí se stále dál a dál.
Jen rezavý meč
tam pod keřem růží
s větrem zpívá:
"Kam odešel král?"

Jen bláto a krev
a studená hlína.
Zlomená čepel a kamení val
Vyhaslá síla,
jak hvězdy, co padnou
a vítr je oblohou svál.

Ztracený v pustinách
hrob beze jména.
Věčný je kámen,
co drží tu stráž.
Vzpomínky čas
pozvolna smývá
závojem zapomnění.

Jen bláto a krev
a studená hlína.
Zlomená čepel a kamení val
Vyhaslá síla,
jak hvězdy, co padnou
a vítr je oblohou svál.

Ztracený v pustinách
hrob beze jména.
Věčný je kámen,
co drží tu stráž.
Vzpomínky čas
pozvolna smývá
závojem zapomnění.